

Arrest

nr. 89 202 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 12 augustus 2010 een eerste asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 70 788 van 28 november 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.4. Op 15 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 22 maart 2012 dient verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.6. Verzoekster dient op 3 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 5 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 23 mei 2012 onontvankelijk.

1.9. Verzoekster dient op 13 juni 2012 een derde asielaanvraag in.

1.10. Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [I. B.]

geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Macedonie (Ex-Joegoslavische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.06.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 12.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 03.04.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 05.04.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 13.06.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene wegens haar medische toestand de procedure van haar ouders volgt en er [...] voor deze laatsten een beslissing tot weigering van in overwegingname van de derde asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.12.2011 & 05.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.11. Bij aangetekend schrijven van 25 juli 2012 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle

mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende :

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De feitelijke gronden waarop verzoekster haar asielaanvraag baseerde, waren dezelfde als deze waarop haar ouders ([I. A.], °10/12/1962 – [I. K.], °07/04/1970 – OV.: [...]) hun asielaanvraag hadden gebaseerd.

Zelf was verzoekster om medische redenen niet in staat om te worden gehoord door de diensten van verweerder.

Verzoekster verwijst daarom integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door haar ouders in hun beroepsschrift dd. 19 juli 2012 werden ontwikkeld en maakt deze integraal tot de hare.

In hun beroepsschrift zetten de ouders van verzoekster het volgende uiteen :

‘In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissingen dd. 20 juni 2012 laat uitschijnen, hebben verzoekers n.a.v. hun derde asielaanvraag dd. 13 juni 2012 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht.

Meer bepaald stelden verzoekers dat zij van naaste familieleden en via de media vernomen hebben dat hun leven nog steeds in gevaar is in Macedonië en dat zij in de huidige omstandigheden onmogelijk konden terugkeren gezien hun veiligheid niet gegarandeerd is.

Zoals verzoekers n.a.v. hun eerste en tweede asielaanvraag reeds hadden aangehaald, herhaalden zij in het kader van hun derde asielaanvraag dd. 13 juni 2012 dat de problemen waarvoor zij Macedonië hadden verlaten, nog steeds bestaan.

De asielaanvraag van verzoekers was gebaseerd op het feit dat zij vrezen in Macedonië opnieuw het slachtoffer te zullen worden van racisme en verregaande discriminatie en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen.

De zoon van verzoekers, [A.], was twee maal het slachtoffer geweest van - racistisch geïnspireerde-fysische agressie, waartegen de autoriteiten geen effectieve stappen hadden ondernomen.

De vrees van verzoekers is wel degelijk gegrond.

Gelet op de uiteenzetting die zij hebben gegeven , staat het vast dat verzoekers in Macedonië geen normaal leven zullen kunnen hebben.

Bij een terugkeer naar hun herkomstland staat het vast dat verzoekers het slachtoffer zullen worden van ernstige moeilijkheden.

Daarnaast heeft verweerder geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met het door verzoekers bijgebrachte nieuwe stuk, minstens werd het nieuwe stuk ten onrechte geringschat.

Verzoekers legden het volgende document voor :

** een oproepingsbrief dd. 14/05/2012 van de Politie van Kumanovo op naam van verzoeker.*

Het door verzoekers voorgelegde nieuwe stuk spreekt voor zich en bewijst dat hun vrees om bij een eventuele terugkeer naar Macedonië het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen.

Het is duidelijk dat verweerder ten onrechte het door verzoekers bij gebrachte nieuwe stuk geringschat heeft.

De elementen in verzoekers asiëldossier tonen duidelijk aan dat hun veiligheid wel degelijk in gevaar is in Macedonië.

Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting.

Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoekers n.a.v. hun derde asielaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens hebben voorgelegd aangaande hun vrees voor vervolging.

Ter gelegenheid van hun derde asielaanvraag dd. 13 juni 2012 heeft verzoeker aan de DVZ in niet mis te verstane bewoordingen het volgende verklaard :

“De situatie voor Albanezen in Macedonië is instabiel. Laatst was er een incident in de Veles. De Albanese inwoners werden aangevallen door Macedoniërs. Zij werden gedwongen het dorp te verlaten. Zo is de algemene situatie in Macedonië.

Ik heb een convocatiebrieft van de politie meegebracht. Mijn broer heeft mij deze per post opgestuurd. ..

Als ik terugkeer, zal ik samen met mijn zoon door de Macedonische politie gearresteerd worden. ..

Ik ben mij niet gaan aanmelden bij de politie. Dan zal ik meer problemen krijgen als ik terugkeer.

...Ik ben bang. Ik heb tijdens mijn eerste interview reeds verteld dat mijn zoon ook aangevallen werd door Macedonische burgers.”

Tijdens haar gehoor dd. 18 juni 2012 verklaarde verzoekster het volgende :

“Mijn dochter werd hier in België geopereerd. Haar ziekte is een van de redenen waarom wij niet terug kunnen gaan naar Macedonië.

De relaties tussen Macedoniërs en Albanezen zijn zeer gespannen. Dagelijks worden Albanezen bij hun thuis of op straat geslagen door Macedoniërs. Dit alles vernam ik via de televisie. Albanezen verlieten uit angst hun huizen.

...Mijn man wordt gezocht door de Macedonische politie. Hij kreeg een convocatiebrieft.

...De situatie in Macedonië is nu zeer moeilijk en dit vooral voor mijn kinderen. Mijn kinderen zijn hier in België geïntegreerd. Mijn kinderen gaan hier naar school.”

Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan.

Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit om de enige reden dat de vorige asielaanvragen van verzoekers reeds waren afgewezen.

Het argument van verweerder dat de oproepingsbrieft verzoeker alleen maar zou oproepen voor een informatief gesprek en als dusdanig niet zou kunnen aantonen dat verzoeker enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou kunnen worden ; kan niet weerhouden worden.

Uit het gehoor van verzoeker is (minstens impliciet) gebleken dat deze oproepingsbrieft een lokmiddel was vanwege de autoriteiten in zijn herkomstland om hem vervolgens te kunnen gevangennemen.

Het door verzoekers voorgelegde document, was wel degelijk minstens een begin van bewijs, dat in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. hun problemen had kunnen verschaffen.

Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoekers voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bewijslast:

Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat-vluchteling, dient dit genuanceerd te worden :

"In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents.

Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner."

Vrij vertaald :

In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten.

Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asielaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Voordeel van de twijfel:

(2) Benefit of the doubt

203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts.

(UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196).

Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekers.

Verzoekers kunnen om evidente redenen niet meer terugkeren naar Macedonië uit vrees om er vervolgd te zullen worden.

Voor verzoekers is het duidelijk dat hun veiligheid aldaar in gevaar is en dat zij er geen normaal leven zullen kunnen leiden.

Er is geen ernstige reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoekers.

Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoekers dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van hun asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers.

In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoekers te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die zij hadden aangehaald n.a.v. hun derde asielaanvraag.

Het relaas van verzoekers vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS.

De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13 quater"

De aangevochten beslissingen dd. 20 juni 2012 zijn foutief en onafdoende gemotiveerd en maken daarom een schending uit van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekster gelet op haar medische toestand de procedure van haar ouders volgt en dat voor hen elk een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de derde asielaanvraag werd genomen. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet,

niet in aanmerking neemt. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In zoverre verzoeksters middel is gesteund op de materiële motiveringsplicht en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster erkent dat de feitelijke gronden waarop zij haar derde asielaanvraag baseerde dezelfde waren als deze waarop haar ouders zich baseerden bij hun asielaanvragen en dat zij zelf om medische redenen niet in staat was om gehoord te worden door verweerder. Zij verwijst vervolgens integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door haar ouders in hun verzoekschrift van 19 juli 2012 werden uiteengezet en stelt deze integraal tot de hare te maken.

De Raad wijst erop dat de derde asielaanvragen van verzoeksters ouders, zoals de bestreden beslissing correct vermeldt, eveneens niet in overweging zijn genomen door verweerder. Het door verzoeksters ouders tegen deze beslissingen ingediende beroep tot nietigverklaring werd bij arrest nummer 89.201 van de Raad van 5 oktober 2012 verworpen. Nu niet betwist is dat verzoekster zelf om medische redenen niet kon worden gehoord en zij om deze medische redenen de procedure van haar ouders volgt, kon verweerder bijgevolg verzoeksters derde asielaanvraag, onder verwijzing naar de beslissingen die op dezelfde dag in hoofde van haar ouders waren genomen, niet in aanmerking nemen. In zoverre verzoekster, door te verwijzen naar het verzoekschrift van haar ouders, de in hoofde van haar ouders genomen beslissingen lijkt aan te vechten, kan de Raad enkel vaststellen dat deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van huidig beroep. Er wordt hiertoe verwezen naar hoger genoemd arrest van de Raad van 5 oktober 2012.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster verder geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van “*de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83*”.

Zij licht het middel als volgt toe

“Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico , wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit ;

a) doodstraf of executie ; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Uit de bestreden beslissingen dd. 20 juni 2012 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoekers grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen.

De motivering die verweerder gegeven heeft, is stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekeninghoudend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de eerdere asielaanvragen van verzoekers , waarbij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de FOD Binnenlandse Zaken - Directie Asiel op resp. 30 augustus 2011 en op 5 april 2012 de eerste resp. tweede asielaanvraag van verzoekers hadden afgewezen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. hun derde asielaanvraag , in overweging heeft genomen.

Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers derde asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekers verstrekte gegevens waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen (m.n. de algemene onveiligheidssituatie voor etnische Albanezen in Macedonië ; de naweeën van de racistisch geïnspireerde fysieke agressie op de zoon , [A.], van verzoekers en de recente oproepingsbrief van de autoriteiten) die verzoekers hebben aangebracht.

Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekers ondervinden in Macedonië.

Verzoekers kunnen dan ook niet meer terugkeren naar Macedonië alwaar zij geen normaal leven zullen kunnen leiden.”

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster, waar zij verwijst naar artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, uit het oog verliest dat ingeval van een tweede of volgende asielaanvraag de Vreemdelingenwet voorziet in een specifieke wetsbepaling, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling biedt verweerder de mogelijkheid een volgende asielaanvraag niet in aanmerking te nemen indien geen nieuwe gegevens worden aangebracht.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dan ook tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij zal hij, zoals gesteld in artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, de asielaanvraag bij voorrang onderzoeken in het kader van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verweerder beschikte bijgevolg niet over de bevoegdheid om, wat de derde asielaanvraag van verzoekster betreft, over te gaan tot een onderzoek naar de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan – gelet op de door de wetgever voorziene specifieke wetsbepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wanneer het een tweede of volgende asielaanvragen betreft – evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve een toetsing aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet had moeten doorvoeren.

De Raad verwijst verder naar de bespreking van het eerste middel waarin wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar derde asielaanvraag ten onrechte niet in aanmerking is genomen.

Een schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.2.2. In zoverre verzoekster een schending wenst aan te voeren van de “*Europese richtlijn 2004/83*”, kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijft – daargelaten de vraag naar de directe werking van de bepalingen vervat in een Europese richtlijn – om te duiden welke concrete bepaling zij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling dan wel zou schenden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.2.3. Verzoekster voert verder aan dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep zou zijn in de zin dat er een “*onvoldoende persoonlijke motivering*” wordt gegeven en dat niet in alle objectiviteit alle elementen in overweging werden genomen. Zij lijkt aldus opnieuw te verwijzen naar een schending van de motiveringsplicht. De Raad stelt evenwel vast dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt gewezen op het gegeven dat zij omwille van haar medische toestand de procedure van haar ouders volgt en dat er in hoofde van haar ouders beslissingen tot niet in overwegingname van de derde asielaanvraag zijn genomen. Deze motivering kan niet als stereotiep en onvoldoende individueel worden beschouwd. Verzoekster kan aldus evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat in hoofdzaak wordt verwezen naar haar eerdere asielverzoeken. Zij blijft ook in gebreke aan te tonen dat verweerder ten onrechte bepaalde door haar in het kader van haar derde asielaanvragen aangebrachte gegevens of stukken niet zou hebben betrokken bij (de motivering van) de bestreden beslissing. Zij erkende in het kader van haar eerste middel integendeel dat zij omwille van medische redenen niet kon worden gehoord door verweerder. Verder kan worden verwezen naar de bespreking van de motiveringsplicht in het kader van de bespreking van het eerste middel.

3.2.2.4. Ook wat huidig middel betreft, merkt de Raad verder op dat uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS